

Artikel van de Maand – Juni 2008

De gaven tot verlossing in de niet-westerse Kerk

Door Dr. Steef van 't Slot

Twee maanden geleden stelde ik dat “De Kerk in de Ontwikkelende Wereld enorme ledentallen heeft en rijk is aan specifieke gaven die ze nodig hebben om hun taak uit te voeren”, en beloofde daarop nader in te gaan. Daar gaan we dus. Als we gemakshalve blijven bij Patrick Johnstone’s gegevens van zeven jaar geleden¹ zien we dat de Kerk in Latijns Amerika & het Caraïbisch gebied, Azië en Afrika samen 1,174 miljard mensen (allen die zich Christen noemen) telt en dat 304 miljoen van hen Evangelisch zijn. Als iedere 1.000 Evangelischen slechts één zendeling zouden uitsturen en ondersteunen, zoals ik in datzelfde artikel voorstelde, zou de Kerk in dat deel van de wereld alleen al meer dan 300.000 zendingen

kunnen uitsturen. Momenteel bedraagt het werkelijke aantal ongeveer 92.000 (exclusief de Grote Oceaan eilanden) en het totaal aantal zendingen overstijgt net de 200.000. Dat laatste getal sluit de gehele westerse wereld in².

Het zou eenvoudig zijn met zulk goed materiaal in de hand als dat van Johnstone, de rest van dit artikel te vullen met zendingsstatistieken, maar dan zouden we het onderwerp missen dat ik wil aansnijden. De niet-westerse Kerk heeft niet alleen belangrijke gaven die tot verlossing van de volken kunnen leiden, maar bezit deze in overvloedige mate. Paradoxaal genoeg vinden sommige daarvan hun origine in het menselijk lijden dat we zo goed kennen uit de mediareportages – zo niet uit eigen ervaring. Het interessante is, dat een parallel kan worden getrokken tussen deze ‘verlossingsgaven’ en het gemiddelde ‘profiel’ van de onbereikte bevolkingsgroepen - als er al zoiets bestaat – dat we vinden wanneer we naar vele bevolkingsgroepen kijken waar het Evangelie nog niet beschikbaar is.

Het is belangrijk, ons te realiseren dat onbereikte bevolkingsgroepen in die staat verkeren vanwege vijf goede redenen. *Ten eerste* is er het fysieke aspect (ver wijderd, gebrek aan wegen en het niet beschikbaar zijn van vervoersmiddelen). In de *tweede plaats* zien we de cultuur-gerelateerde aspecten (isolatie van andere culturen en relatief gesloten gemeenschappen). *Verder* zijn er de verschillende sociale bevolkingslagen (hogere/lagere status, economische posities en opleiding). *Voorts* spelen generationele componenten een rol (bijvoorbeeld: hoe zullen niet-christelijke jeugd en kinderen Christus leren kennen, wanneer de meeste Christenen zich in oudere leeftijdsgroepen bevinden?) Tenslotte zijn er religieuze redenen: een niet-christelijke groep zou in die staat kunnen blijven omdat de christelijke minderheidsgroep bang is te getuigen, of omdat een meerderheidsgroep van nominale christenen te lauw geworden is om dat nog te doen.

Zelfs wanneer zoiets als een ‘gemiddeld onbereikt-volksprofiel’ niet bestaat, zijn er nog steeds zeven overeenkomsten die de moeite van het bekijken waard zijn. De *eerste* is de

¹ Johnstone, 2001:19,29,39

² Ibid, p. 21,34,41,747

plattelandsachtergrond van de stam (in tegenstelling tot die van de nationale identiteit van de stedeling) die velen delen. *Voorts* is er de traditie van mondelinge overlevering (in tegenstelling tot die van geletterdheid). *Ten derde*, werkeloosheid en de erop volgende armoede zijn meer regel dan uitzondering onder hen. Als *vierde aspect* wil ik noemen: het frequent voorkomen van natuurrampen (droogten, hongersnoden, aardbevingen, overstromingen en landverschuivingen). *Dan* is er nog het probleem van ziekte en de afwezigheid van afdoende medische verzorging. *Ten zesde* zien we de oorlogsgelateerde pijnen: moeten vluchten, angst, materieel verlies, emotioneel trauma, invaliditeit, verkrachting en dood. *Tenslotte* delen ze de traditionele natuurgodsdiensten, waar demonische gebondenheid en de angst voor boze geesten hele gemeenschappen beheersen.

Wanneer we kijken naar de achtergrond van gelovigen in de Kerk van de niet-westerse wereld, zien we dat velen van hen een vergelijkbare achtergrond hebben. Wanneer deze christenen hebben ontdekt hoe Christus hun bron van redding, verlichting en troost is geworden *temidden* van zulk lijden, wordt het duidelijk dat zij veel betere papieren bezitten om de nog onbereikte bevolkingsgroepen te beëvangelen, dan hun westerse broeders. Deze laatsten komen uit een bijna tegengestelde richting wat hun culturele achtergrond betreft: ze zijn vaak minder ‘taai’ – en dat is nu juist nodig om de nog niet bereikten in de wereld het Evangelie te brengen.

Toch hebben onze niet-westerse broeders en zusters vaak heel wat argumenten waarom ze zich *niet* met wereldzending bezighouden. Sommige van die argumenten zijn gebaseerd op een minderwaardigheidsgevoel en andere op onjuiste vergelijkingen met de middelen van westerse gelovigen. Vaak horen we: “We hebben geen opleiding genoten ... daarom zijn we werkeloos ... en hebben we geen inkomen ... en zijn we arm ... en hebben we niet te eten ... en kunnen we ons geen medische zorg veroorloven ... noch scholing voor onze kinderen”. En hoewel er een kern van waarheid in deze argumenten ligt, mogen ze nooit de redenen zijn waarom wereldzending in handen van hun westerse broeders zou moeten blijven. Gelukkig groeit het leger van niet-westerse zendelingen snel – maar nog niet snel genoeg.

Nu is de tijd om de kroniek van onophoudelijk doemdenken af te schudden en af te rekenen met de verwondingen uit het verleden, zoals slavernij en koloniale onderdrukking, slecht beheer, oorlogen, politieke onrust, corruptie, economische teruggang en het gevecht tegen vroeger al overwonnen ziekten. Er is een beter, positiever en volwassener antwoord mogelijk. Niet-westerse Christenen mogen zich afvragen: Kunnen we die zwakheden niet tot kracht omvormen? Ons lijden ombuigen tot een gave die anderen tot verlossing kan brengen? De lethargie en zelfmedelijden door geloof vervangen? Kunnen we het Woord van God geloven *temidden* van tegenwerkende omstandigheden? Kunnen we kiezen om gevers te worden in plaats van louter ontvangers? Er is eens gezegd dat ‘een bedelaar nooit geeft en een gever nooit bedelt’. Zou dat geen beter uitgangspunt voor het leven zijn?

Laten we de conclusie onder ogen zien: *Niemand is beter geschikt om de nog onbereikte bevolkingsgroepen te bereiken dan niet-westerse Christenen*. Hoewel er enorme verschillen onder niet-westerse Christenen zijn, hebben ze ook veel gemeen. En ja, er zijn omvangrijke noden op de continenten van het zuidelijk halfrond, maar er is ook een indrukwekkend potentieel in mankracht, enthousiasme en geloof. Wereldzending is NIET ‘de taak van de westerling’, ‘de hobby van de weinigen’ of ‘de bezigheid van de rijken’. De Grote Opdracht is gegeven aan ALLE discipelen van Christus, en het doet er niet toe tot wat voor ras ze behoren of welke kleur ze hebben.

Christus gaf Zijn Opdracht aan de *hele* Kerk om het *hele* Evangelie te brengen in de *hele* wereld tot op de laatste person – om een ander citaat te gebruiken. U bent niet geroepen om zelf zendeling te worden? Wat kunt u dan *wel* aan wereldzending bijdragen? U kunt bidden, U kunt geven en U kunt gaan. Waarom zou U niet eens per dag bidden, eens per maand geven en eens per jaar op zendingsreis gaan?